

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 376/1 Praha 2 o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3.2012 č.j. MPSV-UM/1194/12/9S-HMP

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí úřadu MČ Praha 10 ze dne 22.3.2010 č.j. 11525/2010/AAJ, jímž byla žalobci snížena dávka pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí od 1.3.2010 z částky 1 921,- Kč na 1 484,- Kč měsíčně s odůvodnění, že v rozhodném období došlo ke zvýšení příjmu žalobce.

Žalobce v žalobě poukazuje na to, že dne 1.8.2009 byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání u Úřadu práce hl. m. Prahy a byla mu stanovena podpora v nezaměstnanosti s účinností od 1.8.2009 ve výši 3 442,- Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, 2 754,- Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a 2 524,- Kč měsíčně po zbytek podpůrní doby. Vzhledem k tomu, že proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, ÚP pozastavil vyplácení podpory do doby, dokud nebude o odvolání rozhodnuto. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto až po šesti měsících od přiznání podpory, což vedlo k neustále se prohlubujícímu stavu hmotné nouze žalobce a proto se žalobce obrátil na úřad MČ Praha 10 se žádostí o poskytnutí příspěvku na živobytí. V průběhu měsíce ledna 2010 žalobci ÚP doplatil podporu se zpětnou platností za období od srpna 2009 do ledna 2010 v celkové výši 14 916,- Kč. V této částce

byla zahrnuta jak dlužná podpora za měsíce srpen 2009 a září 2009, pak jednotlivě přiznané podpory připadající na jednotlivé kalendářní měsíce v období od října 2009 – leden 2010. Jediným příjmem žalobce v měsíci březnu 2010 byla podpora v nezaměstnanosti ve výši 2 524,- Kč, ze které se pro účely výpočtu příspěvku na živobytí započítává pouze 80% a tento příjem se dále snižuje o dalších 35% připadajících jako náklady na bydlení. Příjem žalobce v měsíci březnu 2010 proto činil částku 1 312,- Kč. Jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný se dopouští podvodného jednání, když jako příjem žalobci pro účely výpočtu příspěvku na živobytí pro měsíc březen 2010 započítává průměr jeho příjmu za tři měsíce předcházející měsíci březnu 2010. Dále poukázal na průtahy, ke kterým došlo v řízení před správními orgány.

Žalovaný ve věci podal ve vyjádření, ve kterém uvedl, že nelze přihlídnout k námitce žalobce, dle které mu byla podpora v nezaměstnanosti přiznána od 1.8.2009, avšak z důvodu podání odvolání mu byla vyplacena až v průběhu měsíce ledna 2010 se zpětnou platností za období od srpna 2009 do ledna 2010 v celkové výši 14 916,-Kč, jelikož pro účely příspěvku na živobytí se vychází z příjmů vyplacených v rozhodném období bez ohledu na skutečnost za jaké období náleží. Argument, že šlo o dlužnou podporu v nezaměstnanosti tedy neobstojí. Pokud se týká průtahů v řízení, žalovaný připustil, že zde pochybil zejména správní orgán prvního stupně, který rozhodnutí o snížení příspěvku na živobytí od měsíce března 2010 doručil až po osmi měsících od jeho vyhotovení. Magistrátu hl. m. Prahy byl spis doručen dne 15.12.2011, Ministerstvu práce a sociálních věcí byl předán dne 1.2.2012, dne 22.3.2012 bylo rozhodnutí odvolacího orgánu vyhotoveno a dne 26.3.2012 bylo vypraveno a doručeno do datové schránky žalobce. Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, že při stanovení výše příspěvku na živobytí za měsíc březen 2010 se vychází z příjmu vyplaceného v měsíci březnu 2010, s poukazem na § 10, § 21 odst. 2 a § 44 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle těchto zákonných ustanovení změní-li se v průběhu pobírání dávky výše příjmu, posoudí se znovu nárok na dávku a to tak, že se posoudí nový měsíční průměrný příjem za tři kalendářní měsíce a to z příjmu v měsíci, v němž došlo ke změně výše příjmu a z příjmu ve dvou předcházejících kalendářních měsících.

Soud zjistil ze správního spisu, že žalobce byl pro účely příspěvku na živobytí posuzován samostatně, částka živobytí byla stanovena ve výši 4 506,- Kč a skládá se z části živobytí jednotlivce 3 126,- Kč, navýšené z důvodu dietního stravování pro dietu diabetickou 1 080,- Kč a dále byla navýšena z důvodu zvýšených nákladů při hledání si zaměstnání o 300,- Kč. Jediným příjmem žalobce byla podpora v nezaměstnanosti, která mu byla vyplacena v rozhodném období měsíců prosince 2009 – únor 2010, pouze v měsíci lednu 2010 ve výši 14 916,- Kč a v měsíci únoru 2010 ve výši 2 524,- Kč.

Městský soud v Praze v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, jimiž je vázán přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které mu přecházelo a uzavřel, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. a/ zákona o pomoci v hmotné nouzi se osoba nachází v hmotné nouzi není-li dále stanoveno jinak, jestli její příjem a příjem společně posuzovaných osob po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí, přičemž si nemůže tento příjemce tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejích základních podmínek je tak vážně ohroženo. Taková osoba má podle § 21 odst. 1

zákona o pomoci v hmotné nouzi nárok na příspěvek na živobytí, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.

Žalobce se ve věci domáhá přehodnocení, respektive přezkumu právního názoru orgánů pomoci v hmotné nouzi v té otázce, do jaké výše a za jaké období by měly být zohledněny jeho příjmy pro stanovení výše dávky - příspěvek na živobytí.

Žalobce se s žalovaným rozchází v náhledu na aplikaci § 44 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi (ve znění účinném ke dni žalovaného rozhodnutí); žalobce je přitom především přesvědčen o tom, že jeho příjmem rozhodným pro výpočet výše dávky má být příjem za měsíc březen 2010.

V projednávané věci je nesporné, že dávka pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí byla žalobci přiznána již od 1.10.2009. Podle § 44 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi platí, že změní-li se v průběhu pobírání dávky výše příjmu, posoudí se znovu nárok na dávku a to tak, že se posoudí nový měsíční průměrný příjem z tří kalendářních měsíců a to z příjmu v měsíci, v němž došlo ke změně ve výši příjmu a z příjmu ve dvou předcházejících kalendářních měsících. Nedosáhne-li změna nově zjištěného průměrného příjmu výše 100,- Kč, výše vyplácené dávky se nemění.

V posuzovaném případě v průběhu pobírání příspěvku na živobytí se výše příjmu žalobce změnila a proto nárok na dávku se podle § 44 odst. 4 věty 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi posuzoval na základě jeho nového měsíčního průměrného příjmu a to za období tří kalendářních měsíců předcházejících měsíci březnu 2010, kdy příjmy v rozhodném období tvořily: v měsíci prosinci 2009 neměl žalobce žádné příjmy; v měsíci lednu 2010 mu byla vyplacena podpora v nezaměstnanosti ve výši 14 916,- Kč, která se pro účely dávky pomoci v hmotné nouzi započítává v částce 80%, tedy ve výši 11 932,80,- Kč; a v měsíci únoru 2010 mu byla vyplacena podpora v nezaměstnanosti ve výši 2 524,- Kč, která se pro účely dávky pomoci v hmotné nouzi započítává v částce 80%, tedy ve výši 2 019,20,- Kč. Průměrný příjem žalobce tedy činil částku 4 650,66,- Kč. Dále se správní orgán zabýval přiměřenými náklady na bydlení, které byly stanoveny v souladu s § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi ve výši 1 627,73,- Kč (35% z příjmu). Částka živobytí žalobce byla stanovena v souladu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, zákonem o životním a existenčním minimu a vyhláškou č. 504/2006 Sb. ve výši 4 506,- Kč. Rozdíl mezi částkou živobytí a příjmem po odečtení přiměřených nákladů na bydlení činí 1 483,07,- Kč. Žalobci tedy náleží příspěvek na živobytí za měsíc březen 2010 ve výši 1 484,- Kč.

Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu jako důvodnou, a proto rozhodl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jak je uvedeno ve výroku.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Závěrem soud poznamenává, že ač žalobce nesouhlasil, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, soud k danému způsobu rozhodnutí přistoupil. Důvodem je skutečnost, že ve věci bylo nařízeno jednání na 8.7.2014 v 9:30h. V 9:18h doručil žalobce soudu omluvu a žádost o odročení s přiloženou lékařskou zprávou, že od 7.7.2014 do 13.7.2014 má doporučený klid na lůžku. Vzhledem k tomu bylo jednání odročeno na 29.7.2014 v 9:00. V den nařízeného jednání se žalobce telefonicky omluvil v 8:45h na informačním centru zdejšího soudu bez uvedení důvodu a žádal o odročení jednání. V 9:59h zaslal písemnou

omluvu prostřednictvím datové schránky s příloženou lékařskou zprávou, dle které 3 dny nespí, trpí průjmovým onemocněním, ke kterému se přidaly i močové potíže, bolesti břicha a bolesti hlavy. Obdobně žalobce postupoval i ve věci, která je projednávána pod spisovou značkou 1Ad 16/2011, kdy ve věci byla nařízena čtyři ústní jednání před kterými se vždy žalobce na poslední chvíli omluvil. Soud dospěl k závěru, že žalobce brání účelově meritornímu rozhodnutí ve sporné věci, čímž se dopouští zneužívání práva. Proto uvážil tak, že v tomto konkrétním případě převážil zájem na rychlé a účinné ochraně práv, vyplývajících z rozhodnutí nad dílčím zájmem žalobce na projednávání věci v rámci jednání. Zároveň dodává, že soud rozhoduje o věci za skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a nepřísluší mu tudíž provádět dokazování, kterým by nahrazoval činnost správních orgánů.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Kasační stížnost směřující proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 29. července 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně